

'm not the sort of person who climbs a mountain just because it's there, but there were plenty of reasons why I longed to stand on top of Doi Luang Chiang Dao in North Thailand. Located just 70 kilometres north of Chiang Mai, it may be only the third-highest peak in Thailand at 2,225m (Doi Inthanon and Doi Pha Hom Pok are first and second), but it is certainly the kingdom's most dramatic mountain. Its massive limestone bulk rises almost sheer from the rice paddies that surround it, and its slopes are so steep that it appears impossible to climb from many angles.

The Chiang Dao range, which comprises several peaks over 2,000m high arranged in the shape of a horseshoe, is home to many rare species of animals, birds and plants. Along with the great views and glimpses of nature's rarities, I guessed the two-day trek (one day up, one down) would be good exercise as well as a welcome break from emails and work.

A friend, Mike, decided to join me so we arranged our permits, porter and guide and began early one misty morning in December. We started walking from a rangers' outpost about halfway up the mountain, which still left over a thousand metres of elevation to climb to the summit. We set off at a steady pace with Tam, our guide, stopping frequently to point out

The trail was gentle at first, following the contour of a

hillside and across a ridge, passing between towering pines which gave off an intoxicatingly fresh scent, and drawing us up into the valley ringed by majestic peaks.

Right
The trail passes
spectacular views of
surrounding peaks

Clockwise from Bottom Left The trail begins through towering pines

Views are everchanging along the trail

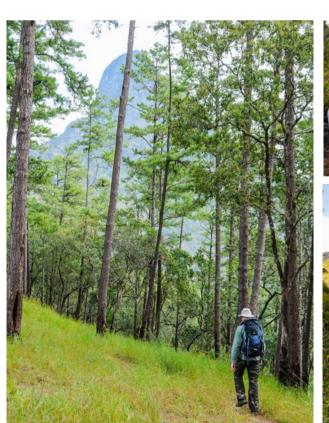
Part of the horseshoe-shaped Chiang Dao Range

Opposite Page
The view down from the top is dizzying

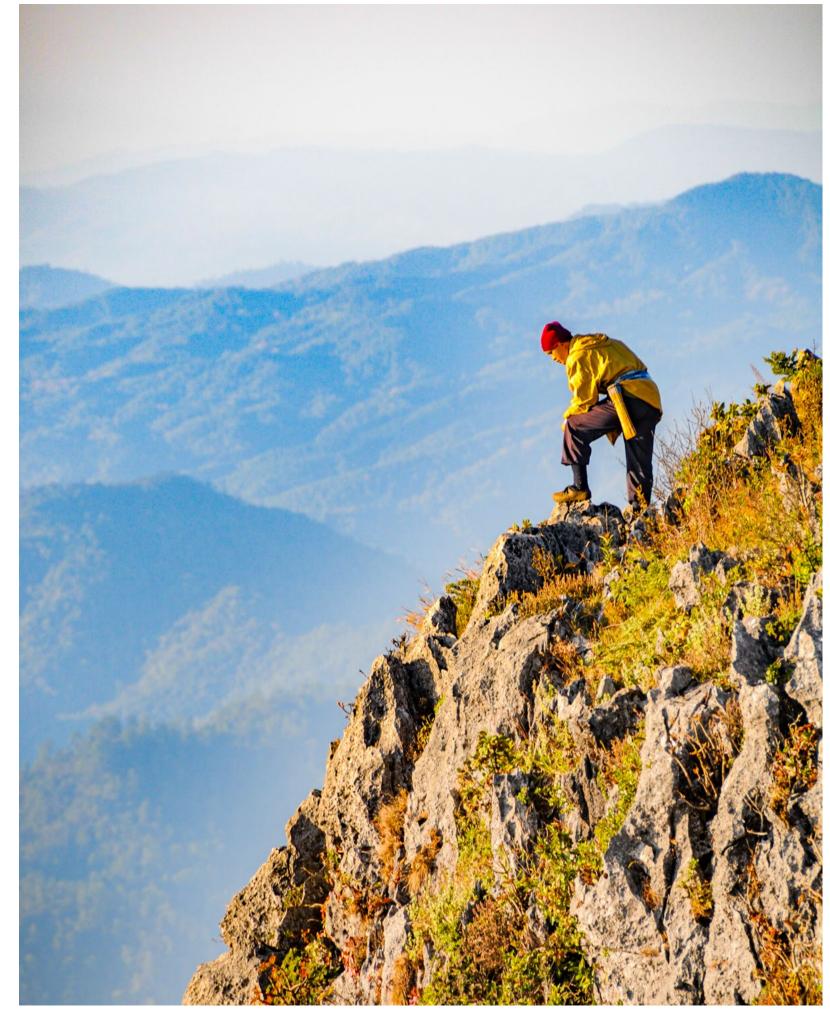
unusual wildflowers and distant birds. The trail was gentle at first, following the contour of a hillside and across a ridge, passing between towering pines which gave off an intoxicatingly fresh scent, and drawing us up into the valley ringed by majestic peaks.

Then gradually the track began to get steeper. I needed to be surefooted; in some places the drop-offs were so steep that one slip could be fatal, and my stamina was often tested by knee- or waist-high steps up jagged rocks. Unusually for the time of year, the sky was overcast, which made the climb a bit more comfortable, but also dampened the drama of the peaks around us.

A FAH THAI

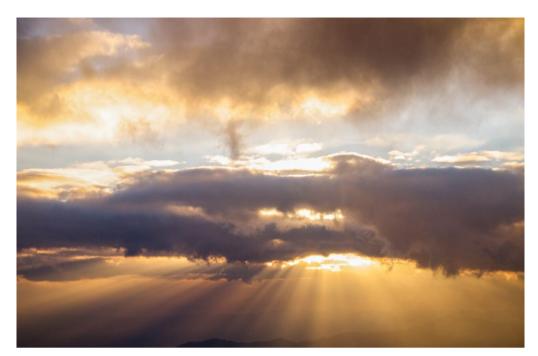
CHIANG DAO HIKE

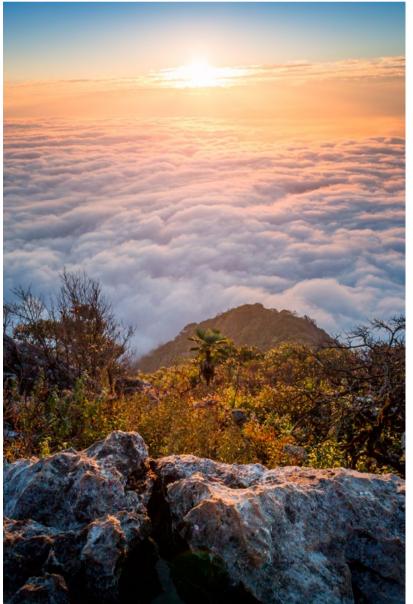

Though we didn't see any of the rare birds we had been told to watch out for, such as the Giant Nuthatch and Hume's Pheasant, many wildflowers were in bloom, ranging from sunflowers to delicate orchids. One tree found only in this region is the grandiosely named trachycarpus oreophilus, a fan palm which somehow grows on almost vertical slopes and otherwise barren ridges, giving the impression of hair bristles on the mountain's head.

The Thai names of many wildflowers that Tam pointed out to us end with the suffix "chiang dao", which means "star city" ("doi luang" means "great mountain"), and it seemed an odd coincidence that many of their blossoms also formed a star pattern.

The real challenge came after we had been walking for about four hours, as the path began to climb ever more steeply towards the top of Doi Luang, the highest peak in the range. My legs already felt like jelly and finding the effort to keep going was getting tougher every step of the way. However, by taking frequent breaks and pushing myself on, I finally made it to the rudimentary campsite about 200 metres below the summit, where Mike and our helpers grinned to see the pained look on my face.

After setting up camp and relaxing for a while, Tam suggested trekking to the summit for a panoramic view of the range. The horribly steep track was daunting, but this last half-hour climb revealed a host of different plants such as rhododendrons, as well as an endearing encounter with a small owl, unlike any creature I had ever seen before. Its camouflage was perfect, and without Tam's sharp eyes, I would surely have

Opposite Page from Top to Bottom Arriving at the summit of Doi Luang Chiang Dao

Beautiful flowers with morning sunrise in wintertime

Clockwise from Top Shafts of sunlight seen from the summit of the mountain

Chiang Dao sunset

Enjoying the misty views from the summit of Doi Luang Chiang Dao

68 FAH THAI

missed this memorable sight. Tam also pointed out a long-tailed goral (a type of mountain goat) that was foraging on the precipitous slope of a nearby peak.

As we stepped on to the summit, the clouds that had blanketed the sky all day magically evaporated, and the breathtaking view of lofty pinnacles instantly made all the effort of getting there worthwhile. I rattled off shots with my camera in every direction as the sun slid towards the horizon, then all too quickly it was time to descend before dark.

The sense of achievement had me glowing, but the temperature quickly plummeted to around 5°C, and after a simple meal Mike and I bundled ourselves into our sleeping bags in the tent. When Tam called us at around 5am to go and watch the sunrise from an east-facing peak, I was eager to warm myself

up with more climbing. Sadly, the sea of mist in the valley we hoped to view from on high had swept up the mountain and swirled damply around us, revealing little more than glimpses of tiny houses and shade the day before. trees way below in the Chiang Dao As we bumped back down the valley and shafts of sunlight trying

to break through. I was feeling smug as we broke camp and began the long clamber down, thinking that it was all downhill from here. But then disaster struck. The heel of my right boot came flapping off, and I panicked, imagining the torture of scrambling over eight kilometres of razor-sharp limestone rocks barefoot. No sooner had I strapped it up temporarily than the heel of my left boot flapped loose too.

From then on, I had to stop frequently to re-strap my heels, but to my huge relief the boots held together until we got back to the trailhead. Apart from this worry, the return trek was a real treat, with soft sunlight bringing to life the peaks that had stood in sombre

mountain in the pick-up, Tam suggested we might enjoy a soak in the hot springs in his village, Ban Yang Por To, at the foot of the mountain range. Mike and I both raised our evebrows in delight at this idea, and half an hour later, our expedition ended in memorable fashion. We sat in the steaming hot tubs, letting the minerals work wonders on our aching joints and muscles as we gazed up at the imposing mountain we had now conquered, and started hatching a plan to take on Thailand's secondhighest peak – Doi Pha Hom Pok near Fang.

Clockwise from Top Left Star-shaped flower on Star City Mountain

Colourful plant beside the trail

Sunflowers border the path

Well-camouflaged owl near the summit

้าส้นทางม่งขึ้นส่ยอดดอยหลวงเชียงดาวคือหนึ่งในประสบการณ์ ที่ผู้รักธรรมชาติควรต้องลองสัมผัสสักครั้ง

ดอยหลวงเชียงดาวอย่ห่างจากจังหวัด เชียงใหม่ไปทางเหนือประมาณ 70 กิโลเมตร ด้วยความสง 2,225 เมตร ทำให้ดอยหลวง ้เชียงดาวเป็นภูเขาที่สงที่สดเป็นลำดับ ที่สามของประเทศไทย์ รองจากดอย อินทนนท์และดอยเม้าห่นปก แต่อาจกล่าว ได้ว่าดอยหลวงเชียงดาวเป็นยอดเขาที่ พิชิตได้ยากลำบากที่สด เพราะมีทั้งทิวเขา สลับซับซ้อนโอบล้อม ่อีกทั้งเส้นทางยังลื่น และลาดชั้น ทำให้การเดินขึ้นไปส่ยอดไม่ ง่ายนัก นอกจากทิวเขาเชียงดาวจะมีความ สงอันน่าตื่นตะลึงแล้ว สิ่งที่นักท่องเที่ยว ต่างตกหลมรักเส้นทางสายนี้อย่างถอนตัว ไม่ขึ้นคือห[ุ]ม่สรรพสัตว์และพันธ์ไม้ที่หา ได้ยาก รวมทั้งทิวทัศน์ทั้งยามอาทิตย์ อัสดงและฉายแสง ที่เป็นจดดึงดดให้ผัคน หลากหลายต่างเดินทางมาสัมผู้สกับเส้นทาง ขึ้นเขาสดหินสายนี้

เราเริ่มต้นการเดินทางสู่ยอดเขาใน วันหนึ่งที่มีหมอกลงจัดในเดือนธันวาคม โดยมีไกด์ผู้เชี่ยวชาญนำทาง ระหว่างทาง ไกด์ชี้ชวนให้เราชื่นชมกับดอกไม้ป่าที่หา ได้ยาก และนกต่างๆ ที่ได้ยินเสียงอยู่ไกลๆ ธรรมชาติช่วยให้เราลืมความเหน็ดเหนื่อย และความตกใจที่ว่ายังมีระยะทางอีกหลาย พันเมตรกว่าจะไปถึงยอดได้ชั่วขณะ ตอน เราออกเดินทาง เส้นทางนั้นยังสบายๆ อย่ แต่สักพัก เราเริ่มเจอกับโค้งริมเขาและสันเขา

ที่ทำให้การเดินทางลำบากอย่ไม่น้อย โชคดี ที่กลิ่นสดชื่นจากตันสนทำให้เราคลาย ความเหนื่อยล้าไป

ทกย่างก้าวก่อนจะถึงยอดนั้นเปรียบ ้เหมือนด่านทดสอบจิตใจ เราต้องคงไว้ซึ่ง จิตใจที่ม่งมั่น พอๆ กับก้าวย่างที่มั่นคง เพื่อรับมื่อกับเส้นทางที่แม้ก้าวพลาดเพียง ก้าวเดียวก็อาจหมายกึ่งชีวิต รวมกึ่ง งวัญกำลังใจที่ต้องเข้มแข็งพอตัวในยามที่ ต้องเผชิญกับทางไต่่ขึ้นท่ามกลางมวลหมู่หิน ถึงแม้เราจะไม่เจอสัตว์หายากอย่างนกไต่ ไม้ใหญ่ หรือไก่ฟ้าหางลายขวาง ทริปนี้ ทำให้เราได้เห็นความงามของดอกไม้ป่า ที่กำลังออกดอกสดใส ไปจนถึงพืชพันธ์ หายาก ที่ไกด์ของเราบอกว่าดอกไม้ป่า หลายพันธ์ที่นี่มีชื่อลงท้ายว่า "เชียงดาว" หรือ "เมืองควงคาว" แต่บททดสอบที่แท้จริง เกิดขึ้นหลังจากเราเดินมาได้สี่ชั่วโมง เพราะทางเดินนั้นชั้นขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเราใกูล้ ถึงยอดของดอยหลวง หากเราผ่านจุดนั้น ไปได้ เชื่อเกอะว่ามันคุ้มค่ากับความเหนื่อย การเดินขึ้นยอดเขา และเสียงหอบหายใจ เพราะตลอดเส้นทางสู่ยอดเขา เราเห็น พืชพรรณที่เราไม่รัจักมาก่อน หรือสัตว์ป่า ที่เรานึกกระทั่งชื่อไม่ออก จนสดท้ายแล้ว รางวัลของเรา คือวิวจากจดส่งสดของ ยอดเขา ที่ดราวกับออกมาจากโลกอื่น ้เมื่อก้อนเมฆสลายตัว และความงามที่ผู้ที่

มีความพยายามเท่านั้นถึงจะได้มาปรากภ ส่สายตาของเรา บวกกับภาพควงอาทิตย์ ที่กำลังคล้อยต่ำลง สิ่งนั้นทำให้เราอดใจ ไม่ไหว และต้องบันทึกภาพช่วงเวลาแห่ง ความงามจากธรรมชาติที่ทั้งงดงาม และ ยิ่งใหญ่นี้เอาไว้

เราหลับในเต็นท์ท่ามกลางอณหภมิ ที่เยือกเย็นอย่างรวดเร็ว ต้องงอบคณ้งา ที่เมื่อยล้า พอเวลาประมาณตีห้า ไกด์ปลก ทุกคนให้ตื่นเพื่อไปชมพระอาทิตย์ขึ้น ้ ซึ่งหากเราโชคดีไม่เจอกล่มเมฆ แสงอาทิตย์ แรกแย้มก็จะเผยกายให้เราได้ชื่นชม หลังจาก ที่ใช้เวลาเกือบหนึ่งวันเต็มๆ ในการขึ้นสู่ยอด การลงมาก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นใดๆ นอกจากนี้ การได้แช่น้ำพร้อนที่บ้านยางป่โต๊ะที่เหมือน เป็นอีกหนึ่งไฮไลท์ของทริป ช่วยให้กล้ามเนื้อ และข้อต่อของเราผ่อนคลายยิ่งขึ้น พร้อม แล้วสำหรับทริปต่อไป

รางวัลสำหรับ นักเดินทางผู้พิชิตยอด ดอยหลวงเชี้ยงดาว

ล่างซ้าย

วิวทิวทัศน์อันรื่นรมย์ งองดอยหลวงเชียงดาว

ล่างงวา

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ เผยโฉมจากยอดงุนเงา ที่ปกคลบด้วยหน่อก หนาเพื่อกล่าวทักทาย ชาวโลก

VISITING THE CHIANG DAO BIOSPHERE

Since the Chiang Dao Wildlife Sanctuary was declared a biosphere in 2021, regulations have tightened, which means this delicate ecosystem is better protected – but also more difficult for visitors to access. It is open to the public only from November 1 until February 28 each year and there is a limit of 100 people per day. Visitors need to book on the Sanctuary's Facebook page (https://www. facebook.com/profile.php?id=100064346786079; phone +66 (o) 53 456 623) and commit to a three-day stay: one for briefing, one to go up the mountain and one to go down. The inclusive fee is 1,000 baht. Due to the mountain's increasing popularity and limited window of opportunity, bookings often close well before the end of the season.

ทริปพิชิตดอยหลวงเชียงดาว ปกติใช้เวลา 2-3 วัน

ทริปพิชิตดอยหลวงเชียงดาวปกติใช้เวลา 2-3 วัน โดยวันแรก จะเป็นการแนะนำถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติและ กฎระเบียบต่างๆ เนื่องจากเป็นพื้นที่เงตรักษาพันธ์ สัต[ิ]ว์ป่า ส่วนวันที่เหลือเป็นวันสำหรับการขึ้นดอย และการลงจากดอย ดอยหลวงเชียงดาวเปิดให้เข้าได้ ้ ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน จนถึง 28 กมภาพันธ์ของทุก ้ ปี และจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวที่วันละ 100 คน เท่านั้น เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมที่สวยงามและอุดม สมบูรณ์เอาไว้ต่อไป สามารถจองผ่านเพจเฟิสบุ๊คทิ www.facebook.com/profile.php?id=100064 346786079 หรือโทร +66 (0) 53 456 623 **โ**ดย มีค่าใช้จ่ายทั้งหมด 1,000 บาทต่อคน

70 FAH THAI